

РЕШЕНИЕ

№ 648

гр. Бургас, 01.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, VIII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и осми март през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Димитър Стоянов

при участието на секретаря МАРИЯ АП. МИЛЕВА
като разгледа докладваното от Димитър П. Стоянов Гражданско дело №
20222120105675 по описа за 2022 година

За да се произнесе, взе предвид следното:

Предявени са обективно кумулативно съединени осъдителни иски с
правно основание чл.415, във вр. чл.422 от ГПК във вр. с чл.79 и чл. 86 от
ЗЗД.

Производството е образувано по постъпила искова молба от „ЕОС
МАТРИКС“ ЕООД, ЕИК 131001375, със седалище и адрес на управление: гр.
София, район „Витоша“, ж.к. „Малинова Долина“, ул. „Рачо Петков –
Казанджията“ №4-6, представлявано от Р.М. - Т. като управител, чрез адв.
Д.П., против Ю. К. К. с ЕГН *****, с адрес: гр. Б..

В исковата молба се твърди, че на 18.12.2017 г. е сключен договор за
потребителски паричен кредит №*** от 18.12.2017 г. между „Уникредит
Кънсюмър Файненсинг“ ЕАД и Ю. К. К. с ЕГН *****, по силата на
който кредиторът е отпуснал на кредитополучателя потребителски паричен
кредит в размер на 28 179 лв. Размерът на годишния лихвен процент към
датата на сключване на договора бил в размер на 4, 99 %, а годишният
процент на разходите бил в размер на 6, 37 %. Съгласно договора, ответникът
се задължил да погасява отпуснатия кредит на 82 месечни вноски с последна
месечна вноска на 07.10.2024 г. След усвояване на кредита,
кредитополучателят правил вноски, след което преустановил.

Сочи, че на основание сключен договор за продажба и прехвърляне на
вземания от 17.01.2022 г. между „Уникредит Кънсюмър Файненсинг“ АД и
„ЕОД Матрикс“ ЕООД, задължението на Ю. К. К., произтичащо от описания
по – горе договор за потребителски паричен кредит, било изкупено от „ЕОД

Матрикс“ ЕООД.

Твърди се, че в изпълнение на императивните разпоредби на чл.99 от ЗЗД, длъжникът бил уведомен, че считано от датата на получаване на уведомлението за цесия кредитор спрямо него по отношение на паричното вземане, което е прехвърлено, е „ЕОС Матрикс“ ЕООД. На 25.03.2022 г. уведомлението било изпратено на посочения в договора адрес, като се върнало с отбелязване „непотърсено“. Съгласно приложено по делото пълномощно, изхождащо от „Уникредит Кънсюмър Файненс“ АД, „Иванов и Денев – Адвокатско дружество“ било упълномощено да извършва уведомяване за цесията. Прави се искане да бъде прието, че длъжникът е уведомен за цесията с връчване на копие от исковата молба и приложенията към нея.

Сочи, че ищецът пристъпил към принудително изпълнение на вземанията си по договора, като било образувано заповед

но производство, в рамките на което била издадена заповед за изпълнение по реда на чл.410 от ГПК, но срещу същата било подадено възражение. Това обстоятелство обуславяло правния интерес от предявяване на иска.

Моли да бъде установено със сила на присъдено нещо, че ответникът Ю. К. К. с ЕГН *****, с адрес: гр. Б., дължи на „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, ЕИК 131001375, със седалище и адрес на управление: гр. София, район „Витоша“, ж.к. „Малинова Долина“, ул. „Рачо Петков – Казанджията“ №4-6, представлявано от Р.М. - Т. като управител, чрез адв. Д.П., сумата в размер на 2949, 55 лв. – падежирала главница по договор за потребителски паричен кредит №*** от 18.12.2017 г. между „Уникредит Кънсюмър Файненсинг“ ЕАД и Ю. К. К., сумата в размер на 709, 76 лв. – възнаградителна лихва за периода 07.04.2020 г. до 07.12.2020 г., сумата в размер на 556, 31 лв. – мораторна лихва за периода 16.07.2020 г. до 26.05.2022г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението в съда – 27.05.2022 г. до окончателно изплащане на вземането. Претендират се и разноските, направени в исковото и заповедното производство.

В срокът по чл. 131 от ГПК, по делото е постъпил писмен отговор от ответника, с който прави възражение за частична неоснователност на предявените искове.

Оспорва по основание клаузата в договора, с която била договорена лихвата, аргументираща 709, 76 лв., тъй като последната била нищожна на две основания – поради противоречие с морала и добрите нрави, както и неравноправна клауза в договора според ЗЗП. Счита, че договорът за кредит е недействителен, тъй като не били спазени изискванията на чл.10, ал.1 от ЗПК, а именно договорът за кредит и общите условия към него били изписани с шрифт, който бил по – малък от 12. По тези съображения, счита, че договорът за кредит е недействителен на основание чл.22, вр. чл.10, ал.1 от ЗПК, тъй като всички негови елементи били изготвени на шрифт, който е по – малък от

12.

Моли се за отхвърляне на така предявените от ищеца искове за договорна и мораторна лихва, както и за разсрочване на изпълнението на съдебното решение на основание чл.241, ал.1 от ГПК. Претендират се разноски. Прави доказателствени искания.

В срока по чл.131 от ГПК, ответникът предявява насрещен иск за осъждане на ищеца по първоначалния иск да му запрати получените без основание лихви, начислени към първите платени от него 27 вноски от главницата в общ размер 2717, 67 лв., обективирани в погасителния план, неразделна част от договора за потребителски паричен кредит.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

От съдържанието на представения договор за потребителски потребителски паричен кредит № *** от 18.12.2017 г. се изяснява, че същият е сключен между „Уникредит Консьюмър Файненсиг“ ЕАД и ответника Ю. К. К.. Съгласно договора чистата стойност на кредита възлиза на 27 900 лв., а общото задължение на ответника е в размер на 34 323, 73 лв., включваща предоставената му главница, такса за разглеждане на кредита от 279 лв., застрахователна премия и възнаградителна лихва, при уговорен годишен лихвен процент (ГЛП) от 4,99 % и годишен процент на разходите (ГПР) от 6,37 %, платимо на 82 равни месечни вноски, всяка от които в размер на 418, 75 лв. с падежна дата 7 число на съответния месец и падеж на първата погасителна вноска на 07.01.2018 г.

Договорът е сключен при Общи условия, които са приобщени към доказателствения материал и са подписани от потребителя на всяка страница. Съобразно посочените в договора параметри, включени в методиката по чл. 6, ал. 1 от ОУ за определяне на лихвата, ГЛП е формиран като сбор от тримесечния СОФИБОР (0,08 % към датата на сключване на договора) и фиксирана надбавка от 4, 91 %.

Съгласно чл. 3, ал. 2 от ОУ посоченият в договора размер на месечна погасителна вноска включва предвидената в договора съответна част от главницата, лихвата върху нея към момента на предоставяне на кредита, комисионната/таксата и съответна част от застрахователната премия, в случай че има сключен договор за застраховка.

Според чл. 12, ал. 1 от ОУ при забава в плащанията на дължимите от потребителя суми същият дължи обезщетение в размер на годишната законна лихва, разделена на 360 дни, за всеки ден забава, изчислена върху просрочената главница, като начисляването на това обезщетение не изключва заплащането на договорената лихва, която се дължи и начислява ежедневно върху просрочената главница за всеки ден забава.

В чл. 12, ал. 2 от ОУ са предвидени предпоставките, при които кредиторът има право да обяви кредита за предсрочно изискуем, сред които и допуснато просрочие на две последователни месечни погасителни вноски,

които не бъдат погасени в двуседмичен срок от падежа (чл. 12, ал. 2, б. „а“). Клаузата на чл. 12, ал. 6 от ОУ предвижда възможност за кредитора да прехвърли правата си по договора на трети лица.

От приложения погасителен план се изяснява, че уговорените 82 месечни погасителни вноски са анюитетни и включват част от главницата и възнаградителна лихва. Установява се още, че крайният срок за погасяване на кредита е 07.10.2024 г., когато е падежът на последната погасителна вноска.

От съдържанието на представения индивидуален договор за продажба и прехвърляне на вземания от 21.09.2021г. се установява, че цедентът - „УниКредит Консюмър Файненсинг“ ЕАД, е прехвърлил възмездно в полза на цесионера - „ЕОС Матрикс“ ЕООД портфейл от свои просрочени и изискуеми вземания, произхождащи от договори за потребителски кредити, сключени с физически лица, които не се погасяват редовно и са необслужвани от длъжниците. Именно с този договор за цесия е прехвърлено и процесното вземане към ответника.

По делото е представена справка за направени плащания по кредит към дата 19.03.2024 г. от която се установява, че Ю. К. К. е заплатил задълженията си по първите двадесет и седем вноски от кредита, съобразно сумите и падежите, посочени в погасителния план. Така са погасени чрез плащане сумите по вноски от 07.01.2018г. до 07.04.2020г.

По делото е прието неоспорено от страните заключение по изготвена съдебно – техническа експертиза, която установява, че процесният договор за кредит с със шрифт, по-малък от 12. Изслушан в съдебно заседание, вещото лице сочи, че никъде в договора и приложенията към него не е установил шрифт, който да е равен на 12 или по-голям. Установено е, че действителният размер на шрифта на договора е 9.15 пункта.

Въз основа на приетата за установена фактическа обстановка, изхождайки от закона, съдът установи от правна страна следното:

В тежест на ищеца е да докаже наличието на облигационна връзка с ответника - договор за потребителски паричен кредит, изпълнение на задълженията му по този договор, включително предоставяне на кредитните суми, размера на претенцията си, а по исковете за мораторна лихва - наличието на изискуеми вземания по отношение на ответника, техния размер и периода на забава.

От представените по делото доказателства, съдът намира, че се установява при условията на пълно и главно доказване наличието на сключен договор за потребителски паричен кредит между ищеца и Ю. К. К.. По делото е доказано и изпълнение на задълженията на ищеца по сключения между него и Иван Иванов договор, доколкото се установява, че същият е предоставил сумата по кредита, което е видно от представените по делото писмени доказателства, а по същество това обстоятелство не се и оспорва.

Както се посочи в случая сключения между страните договор е такъв за предоставяне на потребителски кредит. В този смисъл договорът, на който ищецът е основал вземанията си, е бил сключен при действието на Закона за

потребителския кредит, поради което при преценката за основателността на исквете съдът следва да съобрази и съответствието на договора с императивните разпоредби на този закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 1 от ЗПК, договорът за потребителски кредит е договор, въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане. Законът въвежда императивни изисквания относно формата и съдържанието на този вид договор, посочени в разпоредбите на чл. 10 и чл. 11 от ЗПК.

Съгласно чл. 22 от ЗПК, когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7-12 и т. 20 и ал. 2 от ЗПК, договорът за потребителски кредит е недействителен. При извършената служебна проверка относно действителността на сключения между страните договор и като взе предвид наведените в тази насока правни доводи от процесуалния представител на ответника, съдът констатира, че не са спазени посочените императивни предписания на ЗПК.

От заключението на съдебно-техническата експертиза, кредитирано от съда в цялост и необжалвано от страните, се доказва, че договорът за кредит е сключен при шрифт на същия от 9.15 пункта, като никъде в текста на същия и приложенията към него не се установява шрифт равен или по-голям от 12.

При така установеното от вещото лице съдът намира, че в настоящия случай не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1 от ЗПК. Разпоредбата предвижда, че Договорът за потребителски кредит се сключва в писмена форма, на хартиен или друг траен носител, по ясен и разбираем начин, като всички елементи на договора се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт – не по-малък от 12, в два екземпляра – по един за всяка от страните по договора.

Следва да се посочи, че макар Директива 2008/48/ЕО да не съдържа въведеното със ЗПК изискване всички елементи на договора да се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт – не по-малък от 12, то съобразявайки разпоредбата на член 10, параграф 1 от директивата, която изисква договорите за потребителски кредит да се изготвят на хартиен или друг траен носител, а съгласно втората алинея на същата разпоредба посоченото изискване не засяга националните правила, отнасящи се до действителността на сключването на договорите за кредит, следва да се приеме, че извън въведеното с директивата изискване за форма „на хартиен или друг траен носител“, държавите - членки не са ограничени да поставят допълнителни условия за действителност на договора. Правилото на член 10, ал.1 от ЗПК, в сила от 23.07.2014г. и действащо към момента на сключване на процесния договор за кредит, предвижда изискване за размер на шрифта, което директивата допуска и което е задължавало за страните при сключване на договора в съответствие с него.

Освен това, с Определение на Съда на Европейските общности /шести състав/ от 14.04.2021г. по дело C-535/2020г. е дадено тълкувание по следните

въпроси: 1. Следва ли чл.22, пар.1 от Директива № 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23.04.2008 г. относно договорите за потребителски кредити и за отмяна на Директива 87/102/ЕИО на Съвета да се тълкува в смисъл, че не допуска национална мярка, с която се цели транспонирането на тази директива във вътрешното право, да налага на кредитните институции непредвидени в директивата задължения, отнасящи се до представянето на всички елементи на договора за кредит в еднакъв по вид, формат и размер шрифт – не по-малък от 12? 2. Следва ли член 10, пар.2 и съображение 31 от Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23.04. 2008г. относно договорите за потребителски кредити и за отмяна на Директива 87/102/ЕИО да се тълкуват в смисъл, че елементите на договора за кредит– неговите условия, идентификационните данни на кредитополучателя /чл.10, пар.2, б.”б” от директивата/ и условията на застраховката/ чл.10,пар.2,б.”о” от директивата/, трябва да са представени в еднакъв по вид, формат и размер шрифт – не по-малък от 12, за да отговарят на изискването, предвидено в тези разпоредби, за посочването им по ясен начин?

С определението е дадено следното тълкуване: Член 10,параграф 2 и член 22, параграф 1 от Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23.04.2008 година относно договорите за потребителски кредити и за отмяна на Директива 87/102/ЕИО на Съвета трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат национална правна уредба, която налага всички елементи на договор за потребителски кредит да бъдат представени с еднакъв по вид, формат и размер шрифт – не по-малък от 12. Следователно, не може и не следва да не се съобрази изискването на чл.10, ал.1 ЗПК вр. чл. 22 от ЗПК при преценка действителността на процесния договор за кредит. В този смисъл е и практиката на ВКС – Така напр. Решение № 50162/10.01.2023г. на второ търговско отделение на ВКС по т.д. 550/2022г.

Предвид горното следва да се приеме, че възражението на ответника за недействителност на договора за кредит на основание чл. 10, ал. 1 от ЗПК е основателно и като такова следва да бъде уважено.

Съгласно чл. 23 от ЗПК, когато договорът за потребителски кредит е недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи. Съобразно това и доколкото между страните не са налице спорове относно размерите на дължимите по договора за кредит вноски (главница и лихва), то следва предявеният иск от ищцовото дружество да се уважи до размера на главницата за падежиралите вноски от 07.04.2020г. до 07.12.2020 г., а именно сумата от 2 949, 55 лв.

Следва да се подчертае, че така предявената претенция е за пълния размер на главницата за всяка от падежиралите погасителни вноски. В тази връзка възражението на ответната страна, че не е ясно каква е пълната стойност на претенцията не е основателно, доколкото към дата на предявяване на иска голяма част от вноски не са били падежирали, предвид крайния срок на договора – 07.10.2024 г. Останалите искиви претенции са

неоснователни и като такива следва да бъдат отхвърлени.

По насрещния иск:

За успешното провеждане на иска по чл. 55, ал. 1 от ЗЗД, в тежест на ищеца е да докаже, че е платил посочените от него вноски и ответникът е получил същите, без изобщо да е имал основание за това – при начална липса на основание. Съобразно разрешението дадено с Постановление № 1 от 28.V.1979 г. по гр. д. № 1/79 г., Пленум на ВС, начална липса на основание е налице, когато е дадено нещо въз основа на договор, признат за нищожен.

От представените по делото доказателства се установи, че ответникът Ю. К. К. е извършил плащания по първите двадесет и седем погасителни вноски по погасителния план към договора за кредит.

Видно от справка, представена от „Уникредит Кънсюмър Файненсинг” ЕАД, същият е заплатил сумите на обща стойност в размер на 11796, 01 лв. Видно от представения по делото погасителен план, дължимата лихва възлиза на сумата от 2717, 67 лв., която представлява сборът на дължимите лихви, посочени в погасителния план към договора за кредит.

Предвид горното съдът намира, че по делото се установи, че ищецът по насрещния иск действително е заплатил първите двадесет и седем погасителни вноски по договора за кредит, като с тях е платил и предвидената по същия лихва. Както вече беше подробно посочено по-горе, съдът прие, че процесният договор за кредит е недействителен на основание чл. 22 вр. с чл. 10, ал. 1 от ЗПК, поради което и на основание чл. 23 от ЗПК, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи. В този смисъл съдът намира, че потребителят дължи и следва да върне само дължимата главница по заплатените от него първи седем погасителни вноски, а заплатените лихви са недължимо платени и подлежат на връщане.

Въпреки горното и макар съдът да намира, че действително ищецът по насрещния иск има право да иска недължимо платените от него суми, представляващи договорна лихва в посочения размер, то следва да се държи сметка на кого ищецът действително е платил тези суми. Както вече беше посочено, от справка, представена от „Уникредит Кънсюмър Файненсинг” ЕАД, се установи, че същият е заплатил сумите към първоначалния кредитор по договора Уникредит Кънсюмър Файненсинг” ЕАД и преди сключване на договора за цесия, който е подписан на 17.01.2022г. Следва да се държи сметка и че процесното вземане е прехвърлено на цесионера от цедента, като е съобразен фактът на заплащане на първите погасителни вноски, а това обстоятелства е видно от представените приложения към договора за цесия.

Предвид изложеното съдът намира, че не следва ищцовото дружество да отговаря по така предявения насрещен иск, доколкото за него липсва надлежна пасивна материалноправна легитимация. Противното разбиране и уважаване на иска срещу настоящия ответник би довело до разместване на блага между страните по делото, без за това да е налице правно основание. И отново за пълнота на изложението следва да се обърне внимание, че макар

искът да е неоснователен срещу цесионера „ЕОС Матрикс“ ЕООД, доколкото същият не е получил недължимо платените от кредитополучателя лихви, не се препятства възможността на ищеца да предяви претенция си срещу дружеството, което действително е получило процесните суми.

Съобразно всичко изложено по-горе, съдът намира, че така предявената насрещна искова претенция следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

По искането за разсрочване на изпълнението по реда на чл. 241 от ГПК:

От събраните по делото доказателства се установи, че ответникът не получава никакви доходи, не е в граждански брак, не живее на семейни начала с никого, не притежава имоти, не получава доходи и дивиденди от дружеството, на което е управител. Същият е декларирал, че получава стоки от първа необходимост като храна, дрехи и лекарства от родителите си и от сина си. Именно предвид това същият е освободен от заплащането на такси и разноски в процеса. Горните обстоятелства дават основание на съда и да приеме, че са налице предпоставките, посочени в чл. 241, ал. 1 от ГПК и изпълнението на решението, съблюдавайки и интереса на кредитора, следва да бъде разсрочено на равни месечни вноски от по 100 лв., считано от датата на влизане на решението в сила.

По разноските:

При този изход на спора на ищеца следва да бъдат присъдени направените от него разноски, съразмерно на уважената част от исковете, които са в общ размер от 278, 46 лв. за исковото и заповедното производство.

На основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, ищецът следва да бъде осъден да заплати в полза на съдебната власт по сметка на РС Бургас сумата от 75, 08 лв., представляваща съобразена с изхода от спора част от заплатено от бюджета на съда възнаграждение за вещо лице по изготвената СТЕ. Ответникът от своя страна не претендира разноски. Същият е освободен от заплащане на такси и разноски с Определение от 27.07.2023г., поради което при отхвърляне на исковата му претенция, разноските за държавна такса по насрещния иск следва да останат за сметка на съда.

Мотивиран от горното, Районен съд - Бургас

РЕШИ:

ПРИЕМА за установено на осн. чл. 422 от ГПК, че Ю. К. К. с ЕГН *****, с адрес: гр. Б., дължи на „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, ЕИК 131001375, със седалище и адрес на управление: гр. София, район „Витоша“, ж.к. „Малинова Долина“, ул. „Рачо Петков – Казанджията“ №4-6, представлявано от Р.М. - Т. като управител, **сумата от 2949, 55 /две хиляди деветстотин четиридесет и девет лева и петдесет и пет стотинки/ лв.**, падежирала и изискуема главница за периода от 07.04.2020г. до 07.12.2020г., дължима по договор за потребителски паричен кредит № *** от 18.12.2017г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 27.05.2022г. до

окончателното изплащане на вземането, които вземания са част от предмета на Заповед № 1667/30.05.2022 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, издадена по ч. гр. д. № 3333/2022 г. по описа на РС - Бургас, като **ОТХВЪРЛЯ** предявените установителни иски за сумата в размер на 709, 76 лв. – възнаградителна лихва за периода 07.04.2020 г. до 07.12.2020 г., както и за сумата в размер на 556, 31 лв. – мораторна лихва за периода 16.07.2020 г. до 26.05.2022г.

РАЗСРОЧВА, на основание чл. 241, ал. 1 ГПК, изпълнението на дължимата съгласно настоящото решение сума за главница, като **ПОСТАНОВЯВА** Ю. К. К. с ЕГН *****, с настоящ адрес: гр. Б., да заплаща на „ЕОС Матрикс“ ЕООД с ЕИК 131001375, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Рачо Петков Казанджията“ № 4-6 , сума от 100 лв. месечно, платима до 28 число на месеца, считано от датата на влизане в сила на настоящото решение, до пълното изплащане на дълга.

ОТХВЪРЛЯ предявения от Ю. К. К. с ЕГН *****, с настоящ адрес: гр. Б. срещу „ЕОС Матрикс“ ЕООД с ЕИК 131001375 , със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Рачо Петков Казанджията“ № 4-6, иск за осъждане на ответното дружество да му заплати получените без основание лихви, начислени към първите платени от него двадесет седем вноски от главницата в общ размер на 2717, 67 лева, на основание чл. 55, ал. 1 от ЗЗД.

ОСЪЖДА Ю. К. К. с ЕГН *****, с настоящ адрес: гр. Б., **ДА ЗАПЛАТИ** на „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, ЕИК 131001375, със седалище и адрес на управление: гр. София, район „Витоша“, ж.к. „Малинова Долина“, ул. „Рачо Петков – Казанджията“ №4-6, представлявано от Р.М. - Т. като управител, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, **сумата в размер 278, 46 /двеста седемдесет и осем лева и четиридесет и шест стотинки/ лв.**, представляваща дължимите разноси в исковото и заповедното производство, съразмерно на уважената част от исковите.

ОСЪЖДА „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, ЕИК 131001375, със седалище и адрес на управление: гр. София, район „Витоша“, ж.к. „Малинова Долина“, ул. „Рачо Петков – Казанджията“ №4-6, представлявано от Р.М. - Т. като управител, на основание чл.78, ал.6 от ГПК, да заплати в полза на съдебната власт по сметка на Районен съд - Бургас, сумата от 75, 08 лв.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Бургас в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____